

Kristin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1961

N:o 4

Rakkauden Jumala

Eräänä päivänä avasin radion. Jokin lähetys oli loppumaisillaan. Ehdin kuul-
la siitä ainoastaan viimeisen lauseen lop-
puosan: "... sillä Jumala on rakkaus."

Tuo lause on yhä uudelleen ja uudel-
leen palautunut mieleeni ja olen jäänyt
miettimään sen syvyyttä ja kirkkautta.

Raamattu kokonaisuudessaan on il-
moitusta rakastavasta Jumalasta, jolla
on rakkauden ajatukset luomastaan ih-
misestä. Herra itse sanookin Jer. 31: 3
"Iankaikkisella rakkaudella minä olen
sinua rakastanut". Voiko olla mitään
suurempaa kuin Jumalan iankaikkinen
rakkaus! Kuinka helppoa meidän on-
kaan uskoa siihen silloin, kun elämäs-
sämme on kaikki hyvin. Kun olemme
terveitä, kun koko maallinen elämämme
on kunnossa ja kaikki menee suunnitel-
miemme mukaisesti. Totta onkin, että
kaikki hyvä mitä meillä on, on Jumalan
rakkauden osoitusta.

On aivan eri asia uskoa ja luottaa Ju-
malan rakkauteen vastoinkäymisten ja
koettelemusten päivinä. Kuinka moni
nuori ja vanhempi sairauden vitsan alla
huokailee: "Jumala on minut hyljännyt."
Kuinka moni katkeroituu Jumalalle, kun
suunnitelmat eivät toteudukaan, kun toi-
veet raukeavat tyhjiin. Kuinka moni hyl-
kää Jumalan tahdon tien joutuessaan
vastoinkäymisiin.

Tuo kaikki on sielunvihollisen työtä,
joka käyttää hyväkseen "vaikeata het-
keämme" kylvääkseen ihmissydämeen
epäuskon siementä ja saadakseen meistä
pois luottamuksen Jumalan rakkauteen.

On hyvin inhimillistä, että lankeamme
tuollaiseen hetkenä, jolloin todellakin
näyttää rakkauden aurinko pimenty-
neen. Ja kuitenkin on totta: "Iankaikki-
sella rakkaudella minä olen sinua rakas-
tanut." Nuo vastoinkäymisten ja kärsi-
mysten päivätkin ovat suljetut tuohon
iankaikkiseen rakkauteen. Todellakin
Jumala on rakkaus. Hän on sitä kaikki-
na aikoina elämässämme — hyvinä ja
pahoina päivinä. Kuinka rikasta elä-
mämme olisikaan, jos aina jaksaisi us-
koa, että kaikkien pilvienkin takana on
rakastavan Isän käsi. Meillä ei ole mi-
tään oikeutta saada osaksemme tuota
rakkautta, mutta sittenkin me saamme,
sillä Jumala on rakkaus. Se on suurta!
Se on kaikkein parasta mitä voimme
omistaa! Kiitetään siitä!

"Se on totta silloinkin,
kun on helle polttavin,
se on totta silloinkin,
kun on tuska ankarin:
Herra rakastaa." (Tolamo)

Eila Ikonen
1959—60

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4   Päätoimittaja: Toivo Salomaa   1961

Tie

*Nyt tiedän mitä etsintämme on:
loputon taival särmikästä maata,
paahtava pimeys
ja ahdas epätoivo,
kun sana särkyy
ja askel etsii itseään.*

*Tänäänkin sanot:
Minä olen tie.
Palata täytyy
siihen mistä lähdin,
lahjana ottaa saavuttamaton.*

Eeva Tikka

Juhannusaattoilta opistolla

Juhannuksena 1961 oli taas paljon niitä, jotka saapuivat rakkaaseen opistokotiin viettääkseen siellä tämän juhlaajan. Opiston oppilaitten lisäksi saapui aattoiltaan Nurmeksen seurakuntanuoria.

Jo illan ensimmäisestä yhdessäolosta lähtien saimme tuntea tutun ilmapiirin ja sen rauhan virtailun, joka "käy ylitse ymmärryksen". Puheissa ja lauluissa oli riemullinen sävy. Suven juhlaa saa suven kansa kokoontua kiittämään elämän antajaa. Kuulimme myös terveisiä Helsingistä, Pentti Kokko esiteli hiukan siellä toimivaa evankelistaa kansankorkeakoulua.

Toisen kokouksemme koivuon juhlistetussa luokassa aloimme Siionin Kantateleen laululla 322. Siihen lauluun viittasi piirisihteeri Lehikoinen puheessaan. Hän puhui maailman ilosta, jota tavoitellaan, mutta joka pettää. Kuinka toisenlaista on ilo Herrassa, se "on iankaikkinen vaan". Ohut pilvikerros taivaalla aiheutti hienoisen hämärän, valot sytytettiin, kun väliajan jälkeen vielä luokkaan kokoonnuimme. Nurmekselaiset vieraat toivat tervehdyksensä, kuulimme mm. taloudenhoitaja Niirasan ja suntio Korhosen puhuvan Hyvän Paimenen hoidosta.

Juhannusaattoillan kohokohta on aina kokko. Tunti oli enää puoleen yöhön, kun se sytytettiin. Veden noususta johtuen kokko oli tuotu aivan lähelle rantatörmää, kauas viimevuotiselta paikaltaan. mutta siitä huolimatta vesi huuhtoi sen alaosaan. Olimme lähellä tulta, tuli lämmitti ja valaisi ja siinä oli hyvä olla. Siinä tulen loisteessa kuultiin tutut sanat, jotka perimätiedon mukaan ovat Herran sanat: "Joka on minua lähellä, on lähellä tulta." Nuo sanat saivat ehkä valaistusta lisää, kun joukkoomme saapunut Reserviupseerikoulun oppilas Nevalainen puheenvuorossaan kertoi mm. Unkarin vaikeista ajoista, jolloin monet kristityt ovat saaneet kokea vainoa uskonsa takia. Herra voi johdattaa omiaan myös kohtaloiden kautta. Saimme kuulla myös seurakuntanuorten edustajan Lahja Sarkkisen puheenvuoron, opistolaisten laulua ja lausuntaa. "Ei ole yötä eikä pimeyttä siellä missä Jumala saa valaista", nämä johtajan sanat ja yhteen ääneen lausuttu Herran siunaus olivat päättämässä iltaa. Kiitosvirren säkeistö kajahti vielä juhannusyön hämyyn.

Seppo Martikainen
1959—60

Muistojen herätessä

Kuljen vaaran rinnettä ylös. On juhannusaatto! Kipuan ajatuksiini vaipuneena ylös, ylös. Vihdoin pääsen laelle — Ounasvaaran juhannuskalliolle, yöttömän yön kunnaalle. Silmiäni eteen avautuu kaunis näkymä. Alhaalla Ounasjoen rannalla pirstuu Rovaniemen kaupunki valkeana ja puhtaana uusine komeine rakennuksineen. Vedet välkkyvät, luonto puhuu. — Se siirtää ajatukseni vuosia taaksepäin — myöskin vaaran laelle.

Olen nuori, melkein lapsi. Korviini kantautuvat sävelet, puhtaat, sointuvat. Laulajat ovat nuoria, on lapsia, vanhuksekin. Heitä kaikkia yhdistää laulu. Rakkaat Siionin Kantateleen laulut. Pielinen edessä alhaalla on peilityyni ja opistokoti lepää sen rannalla odottaen

vaaralta palaavaa iloista ja onnellista joukkoa suojiinsa. Heistä voi todella sanoa onnellisia.

Havahdun! Katseeni siirtyy ympärillä oleviin ihmisiin. Heitä on paljon, satoja, tuhansia. Siitä huolimatta tunnen olevani yksin. Ei, meitä on sentään kaksi. Pujotan käteni puolisoni käteen, hän ymmärtää! Lukemattomat ajatukset risteilevät mielessäni. Pällimmäiseksi jää kaipaus päästä vielä kerran juhannuksena opistokodin suojiin Kohtavaaralle

— lähelle Jumalaa, onnellisten muistojen askelmille.

Anneli Vaarala
o.s. Silvennoinen
(1952—53)

Uusi kurssi

Kesken kesän muistojen esittäytyy uusi kurssi, joka kokoonpanoltaan on jo kutakuinkin tiedossa, muistuttaen ajan kulumisesta. Tässä he ovat seurakunnittain järjestäytyneenä. Suljettehan heidät rukouksiinne.

Nurmes: Ahonen Raija, Hyvönen Ritva, Ihalainen Pirkko, Karjalainen Maija Leena, Karjalainen Martta, Kettunen Eila, Kirjavainen Kirsti, Kortelainen Leena, Kärkkäinen Anja, Nevalainen Aira, Puustinen Raila, Sarkkinen Tarmo, Siira Malla, Smura Eila, Suhonen Maija, Timonen Toivo.

Kuhmo: Haverinen Eine, Haverinen Tyyne, Heikkinen Toivo, Huotari Aune, Huotari Maija, Kettunen Sisko Liisa, Kilpeläinen Vilho, Piirainen Irma, Piirainen Rauni, Piirainen Kaarina, Pääkkönen Tyyne, Väisänen Saara.

Pielisjärvi: Kuosmanen Leila, Kärkkäinen Arja, Ryyränen Kaija, Siponen Reijo, Toivanen Martta, Turunen Mirja, Turunen Tapio, Vatanen Pentti.

Viekijärvi: Kortelainen Kaija.

Juuka: Heikkinen Eino, Mäkeläinen Anna-Liisa, Nuutinen Paula, Nykänen Marjatta, Partanen Aune, Ruokolainen Irja, Tanskanen Eila, Toivanen Maija-Liisa.

Valtimo: Korhonen Paavo, Lappalainen Maila, Lintunen Veikko, Lipponen Raija, Nevalainen Raija, Viitajoki Taina.

Eno: Majoinen Esko, Rätty Pauli.

Kontiolahti: Heikkinen Helvi, Kettunen Hannu, Kinnunen Ismo.

Ilomantsi: Kiiski Anja, Määttänen Maija.

Polvijärvi: Toivanen Anja, Miettinen Ritva.

Viinijärvi: Huikuri Elsa.

Rautavaara: Ronkainen Bertta.

Sotkamo: Rönty Liisa.

Opiskeluaan jatkamaan lähteneet:

Raudaskylän Kodinhoitajakouluun Aune Kähkönen 1955—56.

Pohjois-Karjalan Sairaanhoidajakouluun Anna-Marja Jokiniemi 1956—57.

Toivalan Kotiteollisuuskouluun Pirjo Rissanen 1960—61.

Pohjois-Karjalan Keskusammattikouluun Toivo Meriläinen 1957—58, Paavo Pöyhönen 1959—60.

Helsingin Evankeliseen Kansankorkeakouluun Sanni Korhonen 1952—53, Raija Partanen 1955—56, Risto Korhonen 1960—61, Sirkka Mäkeläinen 1960—61.

Niittylahden Kansankorkeakouluun Liisa Räsänen 1960—61.

Sisälähetysseuran Kansankorkeakouluun Terttu Lappalainen 1960—61.

Onnen ja menestyksen toivotukset!

Riemuiten leikkaavat

*Jotka kyynelin kylvävät,
ne riemuiten leikkaavat.
He menevät itkien,
kun kylvösiemenen vievät;
he palajavat riemuiten
kun lyhteensä tuovat*

Ps 126: 5,6

Meille itsekullekin on annettu oma elämäntyö suoritettavaksemme. Joskus se tuntuu vaikealta, ehkä turhaltakin. Haluaisimme vetäytyä pois vastuusta. Mutta eiköhän jokaiseen tehtävään ja kutsuumukseen kuulu oleellisena oma vauvansa ja ristinsä. Kenties usein joudutaan kylvämään kyynelin. Mutta kylvetävä on. Mitä olisi nytkään syksyllä korjattu, ellei keväällä olisi kylvetty. Vanhat roomalaiset sanoivat: "Eläminen ei ole välttämätöntä, mutta purjehtiminen on." Niin silloin myös kylväminen, oman rakentavan panoksen antaminen elämässä.

Mielessäni on kaksi unohtumatonta kuvaa kuluneen kesän varrelta. Opistolaisjoukko istumassa Vaalijalan kauniissa rauhoittavassa kirkossa ja laitoksen johtajatar puhumassa näille terveille nuoruutta uhkuville ihmisille mahdollisuuksista, jotka Kristuksessa puhkeavat

kukkaan. Olimme juuri saaneet olla iltahartaudessa vajaamielisten lasten kanssa, nähneet heidän hartautensa ja kuulleet heidän laulunsa. Heidän mahdollisuutensa, jos keitten, olivat silmiltämme salassa. Juuri heistä sanottiin meille nyt: "Näitten lasten on tulevaisuus". Ja me näimme rakkauten kylvön, joka on kohdistunut vähäisimpiin meidän veljistämme ja sisaristamme ja on tuottava sadon joka kerran riemuiten kootaan.

Toinen kuva. Kansanopistonopettajain joukko luentopäivillään kuuntelemassa luentoa alikehittyneiden maiden valtavista ongelmista. (Vain vajaa 30 % maapallon asukkaista kuuluu länsimaihin.) Nuo maapallon eteläosan maat, jotka yleensä ovat maatalousvaltaisia, elävät parhaillaan erittäin nopeaa kehityskautta, ovat siirtyneet, niinkuin luennoitsijamme sanoi, suoraan kivikaudesta traktorikauteen. Kaupungit kasvavat räjähdysmäisesti. Näillä mailla on yhteiskunnalliset ja poliittisen itsenäistymisen ongelmat, on väestökysymyksensä, sivistyksen, ja uskonnon ongelmat. Mitä kuulimmekaan: vastuun näistä kansoista on ensinnä ja todellisisimmin tajunnut lähetysväki. Mikä väläys yli maapallon

siunauksellisesta kylvötyöstä. Se on ollut rakkauden kylvöä, jota totisesti on usein kyynelin suoritettu. Luennon päätteeksi laulettiin luennoitsijan ehdotuksesta ja seisaalleen nousten lähetysvirren säkeistö: "Suo, Herra valtakuntas Jo tulla ääriin maan, Sun liekkis kaikkialla Sytytä palamaan. Työvoimaa uutta kutsu Sun suureen elohos Ja kaikki kansat voita Sun pyhään joukkohos." Tunsi kuinka täyttä asiaa on lähetystyö. Entä sitten "kun lyhteensä tuovat". "Valtamerten ääriiltä ja maan He käyvät juhlaan arvaamattomaan."

Kylvötyöhön me tarvitsemme Jumalan voimaa, yhteyttä Häneen, joka on rakkaus, jokapäiväistä armoa. Mitä on minun kylvöni lasteni, oppilaitteni, työtovereitteni, lähimmäisteni keskuudessa. Nämä kysymykset vievät meidät Jumalan eteen ja Hänen Sanansa alle. Erään henkilön elämästä Jeesus sanoi, parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt. Muistatko kenen? Ja eräistä, että heille olisi parempi, jos myllynkivi ripustettaisiin heidän kaulaansa ja heidät upotettaisiin meren syvyyteen. Niin vahingollista voi myös olla ihmisen kylvö.

Vastuunalaisuutemme panee yhä uudestaan miettimään, mitä on siunausta tuottava kylvö. Ei kai se ole saarnaamista ja puhumista ainoastaan. Eikö se ole omalla leiviskällään asioimista, Jumalan tahdon kysymistä arkipäivän tehtävissä. "Vähässä Sinä olet ollut uskollinen". Rakkauden osoittamista. "Minun oli nälkä ja te annoitte minulle syödä."

Katoamattomasta siemenestä puhutaan 1 Piet. 1: 22. 23.

Syksy on monin tavoin työhön kutsu, aloittamista uusin voimin. Saamme tehdä työtämme toiveikkaina, muistaen Raamatun sanaa: "Älkää heittäkö pois uskallustanne, sillä sen palkka on suuri". Lue 2 Kor. 9: 6—11. Jumalan armosta ja voimasta vain voi toteutua meidänkin kohdallamme, että kerran leikataan riemuiten.

Helvi Valkonen

Tähtkän

yö

*Mielin nöyryn, autuain
hennot tähkät nukkuu yössä,
sielu, ole vaiti vain;
hiljaa lankee lohtu taivaan
alas ihmislusten vaivaan.*

*Alla unten katkerain
jotain arkaa nousee yössä.
Sielu ole nöyrä vain;
nytkö täyttyy nöyrä kaipuu
taivaan alla tahtos taipuu?*

*Yllä peltoin nukkuvain
Luojan aatos liikkuu yössä.
Sielu maahan vaivu vain:
Hän on sua lähestyvä,
Hän on voimakas ja hyvä.*

*Rauha lempein, autuain
ihmilapsen saartaa yössä.*

Eeva Tikka

Mistä siunaus

Luther opetti lapsiaan lukemaan Raamattua seuraavaan tapaan: "Lue joku Raamatun kirja tarkkaavaisesti ensin kokonaisuudessaan, tutki se kirja sitten luku luvulta, sitten jae jakeelta ja vihdoin punnitse se sana sanalta. Tee samalla tavoin kuin se, joka korjaa hedelmiä puusta. Ensin hän pudistelee puuta kokonaisuudessaan, sitten hän pudistelee erikseen joka haaraa, sitten joka oksaa ja vihdoin hän kurkistelee erikseen joka lehden alle. Siten opit tuntemaan Kristuksen evankeliumin rikkaudet."

Kävimme Helsingissä

Kauneimman kesän aikaan, heti juhannuksen jälkeen, teimme jälleen opintomatkamme pääkaupunkiin, jolloin oli myös tilaisuus osallistua Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhliin. Kun kaikki kurssista eivät päässeet mukaan, olemme kai heille velkaa raportteeraamisen. Samoin ehkä kiinnostaa entisiä retkeläisiä kuulla nykyisten edesottamuksista ja niin muistella muinoin tehtyä omaa matkaansa.

On varhainen keskikesän tiistalaamu. Aurinko paistaa kirkkaasti miltei pilvettömältä taivaalta, puut ja kukat tuoksuvat ja linnut ovat virittäneet kiitoslaulun kaiken tämän kauneuden Luojalles. Päivä tuntui alkavan mitä lupaavimmisissa merkeissä.

Kaiken tämän huomasimme me 25 nuorta, jotka olimme opettajamme johdolla lähdössä opintoretkelle Helsinkiin. Ilmassa tuntui selvästi jännitystä. Matka alkoi. Taakse jäi opistokoti kauniine ympäristöineen, alkoi uudet tuntemattomat maisemat. Vaunussa kaikui iloinen puhe ja nauru. Olipa joku syventynyt ihailemaan kaunista luontoa. Järvet, pellot, jylhät metsät ja vaarat vuorottelivat. Nyt vasta todella huomasimme, kuinka paljon on järviä maassamme ja sitä "vihreää kultaa" metsissämme. Nousi mieleen tutun laulun sanat: "Kaunis olet synnyinmaa".

Olimme saapuneet matkamme ensimmäiseen päämäärään, Joensuuhun. Koska oli noin tunti aikaa junanlähtöön, teimme pikakerroksen kaupungilla. Se oli treenausta seuraavien päivien patikoimista varten ja tutustumista kaupungin eri hajuihin.

Matka jatkui. Harmiksemme huomasimme, että vaunut olivat melkein täydet ja niinpä olikin sitten hajaannuttava eri vaunuihin. Muutamien kauhuksi juna lähtikin takaisin siihen suuntaan, josta juuri olimme tulleet. No, selvisihän sekin pulma. Kukas nyt kaikista asioista olisi selvillä. Metsää, järviä, metsää loputtomiin, Heinävesi! Äkkiä ajatus pysähtyy tuon nimen ympärille. Kuinka surullisen kuuluisalla tavalla se olikaan tullut tutuksi.

Iltapäivällä juna saapui toiseen määrränpäähän, Pieksämäelle. Asemalla oli linja-auto meitä vastassa. Niin meidät sitten tuotiin Sisälähetysseuran opistoon, talo oli suuri ja upea. Täällä meitä odot-

ti päivällinen, senjälkeen tutustuimme opistoon lähemmin. Illalla lähdimme linja-autolla Vaalijalaan. Siellä saimme olla läsnä vajaamielisten lasten iltahartaudessa, joka pidettiin heidän omassa kirkossa. Kirkko oli aika tumman värinen, mutta siellä täytti mielen hiljainen rauha ja turvallisuuden tunne. Vaalijalan johtajatar puhui aiheesta: "Ruoho kuivuu ja kukkanen lakastuu..." Iltahartauden jälkeen johtajatar kertoi meille laitoksen vaiheista ja nykyisestä toiminnasta. Lopuksi kävimme tutustumassa lähemmin eri paikkoihin. Vaalijalassa käynti oli yksi niistä matkamme kohteista, joka säilyy muistissamme pitkän aikaa sitten kun kaikki muu unohtuu. Se oli myös oppitunti. Siihen asti mielessä ollut ennakkoluulo vajaamielisiä kohtaan varmaan kaikilta häipyi. Opistolla nautittu iltatee ja yhteisesti laulettu virsi päättivät tämän retkemme ensimmäisen päivän.

Keskiviikkoamu oli muuttunut viileäksi ja tuuliseksi. Yöllä oli satanut, joten luontokin näytti kovin alakuloiselta. Matkaa oli kuitenkin jatkettava. Asema toisensa jälkeen vilahti ja samassa jäi jälkeensä meidän kiitäessämme lujaa kyytiä kohden etelää. Aika alkoi jo tuntua kovin pitkältä ja siksipä rupesimme laulamaan. Mutta ei sekään oikein onnistunut, sillä jokaista väsytti ja muutenkin tuntui mukavalta vain olla ja antaa junan mennä eteenpäin. Heinätyöt olivat jo täydessä käynnissä, kun sitävastoin siellä kotipuolella saavat heinät vielä ainakin viikon kasvaa ihan kaikessa rauhassa.

Lahti — Riihimäki. Voi, enää ½ tuntia. Minkäläistahan siellä on? Jännitys kasvaa. Vaunun ikkunat ovat täynnä uteliaita kasvoja junan lipuessa Helsingin asemalle, sillä olihan saatava ensimmäinen vaikutelma pääkaupungista.

Irma Hytönen

(Majoituimme Lapinlahden kansakoululle, söimme ja lähdimme kaupungille, tutustuimme mm. Stockmannin tavaramalloon ja sitten matkasimme Korkeasaaren asukkaita tervehtimään. Toim.)

Herätessämme ensimmäisenä aamuna Helsingissä tervehti aurinko meitä pilvettömältä taivaalta. Patjojen kahinaa alkoi kuulua joka puolelta. Vähän ou-

"Me lapset Kainuun Karjalan" kajahtaa Lutherin kirkon kansanopistojuhlissa

doilta nuo paperivuoteet tuntuivat, mutta kun on oikein väsynyt, niin ei sitä huomaa juuri miksikään, sillä taisipa eilinen liikunta tuntua vielä jäsenissä.

Aamuuskareiden jälkeen oli ohjelmanamme mennä klo 8.30 SOK:hon. Aamukävelyn suoritimme nyt "Hesan" katuja mitaten. SOK:ssa meidät suoraa päätä vietiin ruokasaliin. Siellä tarjottiin aamiainen ja kahvit. Hyvältäpä taisi maistua heti aamutuimaan eikä edes tarvinnut rahapussiaan avata. Sitten meille esitelmöitiin osuustoiminnan synnystä ja SOK:n nykyisestä laajasta ja monipuolisesta toiminnasta. Kiertokäynnillä tutustuiimme taloon, sen eri osastoihin. Lopuksi katsomme elokuvan "Vaajakosken arkipäivä".

Sitten olikin vuorossa käynti Fazerin karamellitehtaalla. Ryhmä jaettiin ja lähdimme seuraamaan karamellin valmistusta. Jo ensiksi nenäämme tuntui oudon imelä tuoksu. Aina väliin meille tarjottiin Fazerin hyvää. Suu oli makeana koko ajan. Vielä lähtiessämme meille annettiin konvehtirasiat, jotka me aioimme viedä kotiin tuliaisiksi. Ihmetellä vain sai sitä touhua mikä vallitsi siinäkin laitoksessa. Aineet vaihtuivat koneesta toiseen ja lopuksi tuli valmis makeinen, joka jatkaa matkaansa maailman markkinoille.

Tutustumiskäynti Pohjoismaiden Yhdyspankkiin kuului myös tämän päivän ohjelmaan. Näimme ja kuulimme taas paljon uutta. Ehkä mielenkiintoisinta oli nähdä kassaholvi. Siellä oli vähän tavallista jämerämpi ovi, jota ei kuka tahansa pystykään avaamaan. Murtovarkailtakin se säilyy, sillä sähköporallakin

sitä rikottaessa menisi useita vuorokausia. Kiertokäynti oli jo loppumassa, silloin oppaamme sanoi: "Nyt varmaan maistuisikin jo kahvi", ja maistuihan se. Lähtiessä meille jokaiselle annettiin Yhdyspankin nimellä varustetut asiapaperisalkut lahjaksi. Niin me sitten lähdimme salkkuinemme tyytyväisinä ja lupasimme viedä loppurahat retken jälkeen Yhdyspankkiin korkoa kasvamaan.

Nyt olikin pieni päivälepo tarpeen, sillä iltasella oli tarkoitus lähteä Johanneksen kirkkoon evankeliumijuhlien alkajaistilaisuuteen.

Kirkko oli aivan täynnä väkeä, niin nuoria kuin vanhojakin. (Rovasti Rapeli puhui sanasta: "Minun oppini ei ole minun, vaan Hänen joka on minut lähettänyt". Jos olisi vain kysymyksiä uskonelämässä eikä vastauksia, ei meitä tunnelmat voi auttaa. Evankeliumi on suurin vastaus suurimpaan kysymykseen. Sitä saamme Evankeliumiyhdistyksen työssä olla viemässä eteenpäin.

Rovasti Mustajoki kiinnitti ensiksi huomiota tekstinsä Jes. 43:1 alkusanoihin: "Näin sanoo Herra". Tällä kertaa Hänellä on asiaa erikoisesti pelkääville ihmisille. Joskus pelkäämme elämää, joskus kuolemaa. Jumala tietää eikä ole välinpitämätön meidän peloistamme. Maailmakin lohduttaa: Älä pelkää, niitä on pahempiakin ihmisiä. Jeesus sanoo: Sinä olet syntinen, se on totta, mutta minä olen Sinut lunastanut. Ei massana, vaan niinkuin Sinä yksin olisit siinä. Teemme synnin, jos epäilemme sitä. Hän tuntee nimeltä, kasteen hetkellä Hän kutsui meitä.

Kotimaahan juuri Japanista lomalle

saapunut pastori Pentti Karikoski toi juhlaan Japanin luterilaisen kirkon tervehdyksen kertoen ilosta, mikä siellä vallitsee sen johdosta, että lähetysksemme on solminut uuden sopimuksen luterilaisen kirkon kanssa. Lähetit toimivat nyt Japanin kirkon alaisina työntekijöinä, vaikutusalamme on laajentunut ja monipuolistunut. Kirkko voi sijoittaa kunkin lähetin hänelle annettujen armolahjojen ja koulutuksen mukaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse, ettei meillä olisi vastuuta lähetystyöstä, Herran päivänä meiltä vasta otetaan pois vastuu lähetystyöstä. Toim.)

Irma Sirviö

*

Kolmas vierailupäivämme selkeni kirkkaana ja aurinkoisena. Heti noustuamme aloimme sonnustautua jumalanpalvelukseen, joka pidettiin Lutherin kirkossa. Saarnan piti kirkkoherra Eino Lehtisaari.

Jumalanpalveluksen jälkeen suuntasimme kulkumme kohden Stadionia. Vaelsimme ryhmänä pitkin auringon lämmittämää asfalttikatua. Vihdoin tulimme Stadionin tornin juurelle, se näytti kauhean korkealta, saimme tietää, että sillä oli korkeutta 72 m. Kun pääsimme sisälle, pysäytettiin meidät ensin lippuluukulle ja sitten hississä ylös. Katselimme Helsinkiä korkeuksista, ihmiset olivat nukkien kokoisia ja autotkin näyttivät aika pieniltä.

Seuraava kohteemme oli Kansallismuseo. Sisälle tultuamme meitä vastaan henki voimakkaasti entisaika. Tuntui oudolta, että keskeltä Helsingin vilkasliikenteistä katua voi yhdellä askeleella astua ajassa taaksepäin vuosisatoja, aina kivikauteen saakka. Tuntui kuin aika olisi pysähtynyt, vierinyt taaksepäin ja olisimme itsekkin olleet entisajan ihmisiä. Erityisesti mieltäni viehätti yhdeksän reiän uhrikivi. Mutta entisajasta siirryimme taas yhdellä harppauksella keskelle nykyajan pyörteitä, sillä seuraava kohteemme oli Eduskuntatalo. Väsyneet jalkamme tuntuivat kunnioittavan Eduskuntatalon jyrkkää porrastarivistöä, mutta pian istuimmekin lepäämässä ylimmällä portaalla. Juuri kun olimme päässeet sisälle, kuului ulkoa torvien ja rumpujen pärinä, riensimme takaisin ulos katsomaan ja parahiksi juuri näimme sotilasosaston marssivan kadulla ohi.

Eduskunnasta suunnistimme vielä eläintieteelliseen museoon, se oli todella näkemisen arvoinen, oli jos minkälaista eläintä kaikilta maailman kumilta. Mutta olimme väsyneitä ja olimme näh-

neet jo niin paljon, ettemme oikein jaksaneet "sulattaa" kaikkea. Kaihoten katsoimme eteisessä nahkapäällisiä istumia.

Illalla nuorten juhlassa Lutherin kirkossa esiintyivät kaikki evankeliset kansanopistot vuoron perään, saimme heidän mukanaan terveisiä eri puolilta Suomea. Juhlan jälkeen palasimme takaisin majapaikkaan väsyneinä mutta paljon utta kokeneina.

Helli Maria Kyllönen

*

(Kansanopistojuhlissa puhui ensinnä Kiteen opiston johtaja, pastori Hytönen aiheenaan fariseus ja publikaani pyhäkössä. Hän sanoi mm.: Sinua ei ole pantu tuomitsemaan muita vaan kysymään kestätkö Sinä Jumalan vanhurskaan tuomion edessä. Varjele minua itsekorotuksesta ja hengellisestä ylpeydestä. Kaikki itseluottamus on petollista. Kun opitaan loputon velallisuus, opitaan myös se totelemisen tie, johon Jumalan armo tahtoo johdattaa. Sairaalan opiston johtaja pastori Telaranta puhui vastuusta, joka elikin nuorisoihlla yleisaiheena. Hän sanoi, että vastuu kuuluu ihmiselämään. Vastuunkantaminen on niin raskasta, että meidän tulisi kaikkien varustautua jakamaan sitä. Taivaallinen Isä tahtoisikin kuitenkin ottaa pois väärän vastuunkantamisen pitäen meistä kaikin tavoin huolta. Toim.)

*

Tämä päivä oli viimeistä edellinen Helsingissä. Ehkä siitä johtuen muutamat olivat niin innokkaita, että nousivat jo kukonlaulun aikaan, mutta rauhällisimmat kuitenkin yhä vasta viimeisillä minuuteilla.

Päivän ohjelmaan kuului osallistumisen juhla jumalanpalvelukseen Johanneksen kirkossa, käynti Mannerheim-museossa, Radiotalossa, Ateneumissa sekä Lutherin kirkossa.

Erikoisesti jäi mieleen se, miten vaatimaton oli suurmiehemme Mannerheim ollut yksityiselämässään. Esimerkiksi hänen makuuhuoneensa oli hyvin karusti ja yksinkertaisesti kalustettu: pari kenttätuolia ja kapea kenttävuode. Oppaamme kertoi Mannerheimin olleen hyvin kotirakas, hän oli mielellään vettänyt kotiinsa lepäämään silloin, kun se oli ollut mahdollista. Hän oli itse suunnitellut kotinsa pienintä piirtoa myöten. Mielestäni Mannerheim-museossa käynti oli mielenkiintoinen ja opettavainen.

Ateneumissa saimme ihailla kuuluisien taitelijoiden töitä.

Illalla oli evankeliumijuhlien kohokohta Lutherin kirkossa, Herran Pyhän Ehtoollisen vietto, johon myös me osallistuimme. Kirkko oli ääriään myöten täynnä juhlakansaa, joukossa oli paljon myös nuoria. Tuntui hyvin rauhoittavalta ja juhlalliselta, kun suurkaupungin melusta astui rauhalliseen kirkkoon. Tuntui kuin olisi selvemmin kuin koskaan ennen tajunnut pyhän Jumalan läsnäolon. Tunsin itseni niin syntiseksi ja vieraantuneeksi Jumalasta, että ajattelin: en uskalla mennä ehtoolliselle. Menin kuitenkin. Kuinka ihmeelliseltä ja vapauttavalta tuntuikaan, kun juuri sille pöydälle annettiin Raamatun sana: "Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä". Tunsin, että se sanottiin juuri minulle. Ilo ja kiitollisuus täytti sydämeni, kun ajattelin, miten hyvä Isä meillä on.

Retkemme oli mieleenpainuva ja hauska, mutta ehkä sittenkin suurimman sisällön antoi sille osallistuminen evankeliumijuhliin.

Ritva Sormunen

*

Sumuinen sunnuntaiamu tervehti meitä viimeisenä päivänämme. Se luokahuone, joka annettiin asuttavaksemme, oli tullut tutuksi, sillä sinne iltasella, päivän "työn" jälkeen, väsyneinä tulimme lepäämään.

Toinen yhtä tutuksi tullut paikka oli Lutherin kirkko, johonka joka päivä retkeilyn lomassa pistäydyimme kuulemaan Herran sanaa. Siellä olimme kuin suojassa kaupungin melulta. Paljon koontui juhlakansaa jo aamustapäivin, nytkin sunnuntaiamuna. Tämä päivä oli omistettu Japanin-lähetyspäiväksi. Aluksi pastori Pentti Karikoski luki Matteuksen evankeliumista lähetyskäs-kyn ja sanoi, ettei lähetyskäskyä ole vielä peruutettu. Emme noudata vain käskyä, vaan meillä on myös pyyntö: Tulkaa ja auttakaa meitä. Rovasti Rapeli puheessaan sanoi, että lähetystyö koettelee koko uskonelämän pohjaa. Lähetys-saarnaaja Tauno Valtosen perhe siunattiin matkalle sinne kauas Japanin työ-saralle. "Herra siunatkoon sinua ja var-jelkoon sinua..." lausuttiin jokaisen perheenjäsenen ylitse. Lähetys-saarnaaja Valtosen puhe liikutti erikoisesti, sillä hän sanoi ahdistuksenaan olevan sen, että lähetysmieli Suomessa on katoamassa. Paavalilla oli tämä mieli: vähällä tai paljolla, oli menestystä tai ei. Japani-

laisten kristittyjen edustajana puhui tri Sakai mm.: Uskomme samaan Herraan ja rakastamme jokaista Jumalan lasta. Vaikka Japanissa tie ja teollisuus ovat korkealla tasolla, siellä on pimeys ja ihmiset ovat toivottomia, kun ovat jumalattomia. Lähetys-saarnaajien lähettäminen on sen ilmausta, että rakastatte Jumalaa ja lähimmäisiä. Äskes koti-maahan lomalle saapunut lähettimme Tyyne Niemi toi tervehdyksen lukien aluksi Raamatusta Jes. 14:4, 5. Hän kertoi kuinka työ tuntuu toisinaan vaikealta, kun monet äidit eivät lapsiaan mielellään päästäisi pyhäkouluun ja kirkkoon. Lapsilla on kuitenkin halu päästä kuulemaan Jumalan sanaa, jota ovat lastentarhassakin jo kuulleet ja vanhempien täytyy suostua. Jumalan Henki tekee työtään Japaninkin lasten parissa. Työ lasten parissa on valtava osa lähetystyössä, se on tulevaisuuden työtä. Kasvu ja hedelmät on jätettävä Jumalan huomaan.

Sunnuntaipäivän jumalanpalveluksessa olimme Vanhassa kirkossa. Saarnan piti rovasti Toivo Salminen. Sen jälkeen suuntasimme kulkumme kohti Suomenlinnaa. Siellä tutustuimme historiallisiin nähtävyyksiin ja ihailimme kaunista luontoa. Meri veti puoleensa ja niinpä istahdimme moottoriveneeseen, joka kuljetti meitä tunnin verran saaristossa. Mereltä palasimme vielä hetkeksi saamaan sielullemme ravintoa kotimatkaa varten. Suuntasimme tietme Lutherin kirkkoon. Nämä evankeliumijuhlat antoivat todellisen sisällön retkeilyllemme. Ehkä Sinäkin opistoverini sait kokea jotain sellaista, joka jäi lähtemättömäksi mieleesi. "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa." "Riennä uhrimielin ristinlippu nostamaan" Sk 557 laulun kaikuessa jäitin tämän tutuksi tulleen kirkon.

Monet joukostamme olivat jo ennen lähteneet, kuka sukulaistensa luo, kuka minnekin. Niinpä ei kotimatalla enää olleetkaan kaikki yhdessä. Juna kiidatti meitä nopeaa vauhtia kohti kotiseutua pois kaupungin melusta ja hälinästä. Tuntui ihanalta päästä lepäämään omiin kotoisiin suojiin. Varmaan jokaisella kuitenkin säilyy retkemme muistossa ja antoi monellekin uutta ajattelemista. Kunpa säilyisi tämä paras asia sydämissämme: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta." Emme saisi olla sanan unhottavia kuulijoita vaan myös sen tekijöitä.

Kaarina Ahtonen

KIHLOISSA

Unto Kuittinen 1953—54
Eija Hämäläinen
Mauno Tolvanen 1955—56
Terttu Pyykönen 1957—58
Niilo Kakkinen 1957—58
Raili Karjalainen 1957—58
Teuvo Lipponen
Liisa Pääkkönen 1958—59
Simo Kejonen
Aino Hilonen 1959—60
Ahti Karjalainen 1960—61
Inkeri Korttelainen

VIHITTY

Pentti Meriläinen
Sirkka Kuittinen 1946—47
Olavi Oksanen
Sylvi Kilpeläinen 1950—51
Leo Nevalainen
Anja Nevalainen 1952—53
Matti Kuhmola
Saima Koukkari 1955—56
Johannes Ryhänen
Seija Vornanen 1956—57
Vilho Talikka
Anna Piirainen 1956—57

Parhainta Onnea!

Olkaa aina iloiset.
Ruukoilkaa lakkaamatta.

1 Tess 5: 16—17

Maila Mustonen, jonka tarkoituksena on valmistua lähetystyöhön Afrikkaan, on parhaillaan Englannissa työskentelemässä eräässä sairaalassa harjoittaakseen kielitaitoaan ja saadakseen lisää oppia sairaanhoidossa. Hän viipynee siellä joulukuun saakka. Osoite on:

Mildmay Mission Hospital
Austin Street
London E. 2
England

Varmaan olisi hauska saada kirje kotimaasta ja vielä opistoverilta.

Näin laiha! huudahdit saatuasi tämän numeron käteesi, kenties pettyneenä, jopa ihan harmistuneena. Niin, toimitus on siitä myös pahoillaan, mutta kirjoituksia ei vain tullut tämän enempää. Ehkä joulunumerossa on parannus nähtävissä, saamme lehtemme rivien välityksellä iloita keskinäisestä yhteydestämme tätäkin enemmän. Voimme näin toinen toisiamme virkistää. Kirjoitukset saisi lähettää ennen joulukuun 5. päivää osoitteella: Pirtin Viestin toimitus, Kansanopisto Kohtavaara.

Syysmietteitä

Kaunis ja muistorikas kesä on ohi. Muuttolinnut ovat lähteneet kauas etelään ja koulut ovat jälleen avanneet ovensa.

Pian aukenevat monelle nuorelle myös opistokodin ovet.

Kun toissa syksynä itsekin sain tulla opistoon, olivat illat jo pimeät, tiet kuraiset, taivas lohduton ja harmaa. Varmaankin monen opistolaisen mieli oli sinä iltana apea ja koti-ikävä painoi sie-lua.

Kevätpäivien valjetessa kirkastui opistossa moni asia mutta ennenkaikkea Jumalan sana. Ehkä monella on ollut sielussaan syviä synnin tuskia, jotka ovat painaneet häntä ennen opistoon tuloa. Opistossa moni nuori saa selvyiden lunastustyöstä, jonka Jeesus on suorittanut meidän edestämme kuoleamalla ristinpuulla, että meillä olisi anteeksi-antamus Hänen verensä kautta.

Vaikka syksyllä onkin kaunista väri-loistoa ja maamies iloitsee pelloistaan, on mieli pimeinä iltoina apea, sillä syksy muistuttaa meitä kuolemasta. Jumalan sana kehoittaa meitä alati rukoilemaan ja valvomaan, sillä emme tiedä päivää emmekä hetkeä, koska Ihmisen Poika tulee.

Niinkuin syksy on ikävä ja pimeä, niin myös kuolemakin on ahdas portti. Niinkuin asiat opistossakin kevättä kohti kirkastuivat, tulee kerran ikuinen kevät.

"Jos kutsuis minut kuolema
Tän' yönä täältä pois.
Suo, että turva sinussa,
Eläissä, kuolless' ois."

Marja Salomaa
1959—60

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilauhinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1961
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy